01/05/2021

Μητροπολίτης Κερκύρας: “Κανονικότητά μας είναι η αγάπη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

“Το μυστήριο της Αναστάσεως, το οποίο ζούμε στην Εκκλησία μας, είναι αυτό που δίνει νόημα στην ανθρώπινη υπόστασή μας. Επειδή αναστήθηκε ο Χριστός, ελπίζουμε. Επειδή αναστήθηκε ο Χριστός δεν φοβόμαστε. Επειδή αναστήθηκε ο Χριστός δεν νικιόμαστε από την φθορά της αμαρτίας, από τα πάθη και τα σφάλματα, που μας κάνουν να αποτυγχάνουμε να συναντήσουμε αληθινά τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Διότι εγκαθιστούν ανάμεσα στον ουρανό και την γη, αλλά και μεταξύ του καθενός μας και του συνανθρώπου μας, ένα τείχος, το οποίο μοιάζει ακατανίκητο. Είναι αυτό του υπερήφανου νού, που νομίζει ότι μπορεί να τα ανακαλύψει και να τα μάθει όλα.”,

υπογραμμίζει στο Αναστάσιμο Μήνυμα του, απευθυνόμενος προς κλήρο και λαό, ο Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος.

Μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος, προσθέτει: *"Έχοντας την ανάσταση ως πυρήνα της ζωής μας, γνωρίζουμε ότι στην συνάντηση με τον Χριστό στην Εκκλησία ελευθερωνόμαστε από κάθε δεσμό. Κανονικότητά μας είναι η αγάπη. Είναι η μετάνοια και ο αγώνας να μην αφήσουμε τα πάθη και τα λάθη να μας κυβερνούνε. Είναι να πιστεύουμε πως κανένας φόβος, καμία θλίψη δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού. Και αυτό το ήθος, το οποίο αποτελεί την συνέχεια στους αιώνες της εμπειρίας της Υπεραγίας Θεοτόκου, των Αποστόλων, των Μυροφόρων γυναικών, των αψευδών μαρτύρων της Αναστάσεως, είναι και η δική μας ζωή!"*

Αναλυτικά, το Αναστάσιμο Μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου έχει ως εξής:

«Τό μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως, τό ὁποῖο ζοῦμε στήν Ἐκκλησία μας, εἶναι αὐτό πού δίνει νόημα στήν ἀνθρώπινη ὑπόστασή μας. Ἐπειδή ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἐλπίζουμε. Ἐπειδή ἀναστήθηκε ὁ Χριστός δέν φοβόμαστε. Ἐπειδή ἀναστήθηκε ὁ Χριστός δέν νικιόμαστε ἀπό τήν φθορά τῆς ἁμαρτίας, ἀπό τά πάθη καί τά σφάλματα, πού μᾶς κάνουν νά ἀποτυγχάνουμε νά συναντήσουμε ἀληθινά τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Διότι ἐγκαθιστοῦν ἀνάμεσα στόν οὐρανό καί τήν γῆ, ἀλλά καί μεταξύ τοῦ καθενός μας καί τοῦ συνανθρώπου μας, ἕνα τεῖχος, τό ὁποῖο μοιάζει ἀκατανίκητο. Εἶναι αὐτό τοῦ ὑπερήφανου νοῦ, πού νομίζει ὅτι μπορεῖ νά τά ἀνακαλύψει καί νά τά μάθει ὅλα. Πού πιστεύει ὅτι θά ζεῖ γιά πάντα, καθώς θά βρίσκει τά μέσα μέ τά ὁποῖα ὁ χρόνος δέν θά μᾶς ὑποτάσσει. Πού θεωρεῖ ὅτι τό πρώτιστο τῆς ζωῆς εἶναι νά εἴμαστε καλά, νά περνᾶμε καλά, νά ἀπολαμβάνουμε τά ἀγαθά τοῦ κόσμου, νά ἔχουμε δύναμη καί εξουσία ὥστε οἱ ἄλλοι νά ὑπάρχουν μόνο γιά μᾶς.

«Ἔσχατος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου ὁ θάνατος» (Α'Κορ. 15, 26), μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καί αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἀδιάψευστη ἀλήθεια. Νικηθήκαμε ἀπό τόν παλαιό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος δέν ἔκανε καλή χρήση τῆς ἐλευθερίας πού τοῦ δώρισε ὁ Θεός καί ἄφησε τήν ἁμαρτία νά ἀμαυρώσει τό ἀρχαῖον κάλλος. Ἀπατηθήκαμε ἀπό τόν φθόνο τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος δέν ἀντέχει νά βλέπει τήν κορωνίδα τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος, νά πορεύεται σέ κοινωνία ἀγάπης μέ τόν Θεό καί μέ τόν συνάνθρωπο. Ὑποταχθήκαμε στά ἔργα μας τά κοσμικά, τά ὁποῖα γεμίζουν τόν χρόνο μας καί μᾶς κάνουν νά πορευόμαστε μέ

τήν ψευδαίσθηση ὅτι εἴμαστε ἄτρωτοι, ἀνίκητοι, ἀθάνατοι. Ὁ θάνατος ὅμως παραμονεύει. Ἄλλοτε ὡς λύπη, ἄλλοτε ὡς ἀσθένεια, ἄλλοτε ὡς μοναξιά, ἄλλοτε ὡς τό φαινομενικό τέλος. Θέλουμε ὅμως νά καταργηθεῖ. Ζητοῦμε ἐλπίδα. Καί στρεφόμαστε σ' Αὐτόν πού εἶναι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή, τόν Κύριό μας.

Στήν ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας βρίσκουμε αὐτά τά ἐξαίσια λόγια: *«χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι . συνεσταυρούμην σοι χθές . αὐτός με συνδόξασον, Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Κανόνας τοῦ Ὄρθρου τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα). Εἶναι μία ἐξομολόγηση αὐτά τά λόγια: Ὅπως Ἐσύ εἰσῆλθες στόν τάφο χθές, ἔτσι κι ἐγώ ἔθαψα τόν παλαιό μου ἑαυτό μαζί Σου. Ὅπως Ἐσύ ἀναστήθηκες σήμερα, κι ἐγώ ἀνασταίνομαι μαζί Σου διά τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης. Ὅπως Ἐσύ σταυρώθηκες χθές γιά νά μᾶς δείξεις τήν ὁδό, ὅτι χωρίς θυσία, χωρίς κόπο, χωρίς ὑπομονή ἡ ζωή δέν ἀλλάζει, ἔτσι κι ἐγώ σταυρώθηκα μαζί Σου γιά νά Σέ ἀκολουθήσω σ' αὐτήν τήν ἀληθινή ὁδό. Ἐσύ ὁ ἴδιος λοιπόν, Σωτῆρα μου, δόξασέ με μαζί Σου στήν βασιλεία Σου!

Θέλουμε νά εἴμαστε ἐλεύθεροι σήμερα, ἀλλά δέν εἴμαστε. Μᾶς ὑπόσχεται ὁ κόσμος ὅτι θά ἔχουμε εὐτυχία ἄν ἀντιμετωπίσουμε τά προβλήματα πού ἐνέσκηψαν διά τῆς ἀσθενείας. Ὅτι θά ἐπιστρέψουμε σέ μία κανονικότητα, στήν ὁποία θά μποροῦμε νά χαροῦμε τήν ζωή μας καί νά προχωρήσουμε ὁ καθένας σέ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Οἱ χριστιανοί ὅμως εἴμαστε ἐλεύθεροι! Ἔχοντας τήν ἀνάσταση ὡς πυρῆνα τῆς ζωῆς μας, γνωρίζουμε ὅτι στήν συνάντηση μέ τόν Χριστό στήν Ἐκκλησία ἐλευθερωνόμαστε ἀπό κάθε δεσμό. Κανονικότητά μας εἶναι ἡ ἀγάπη. Εἶναι ἡ μετάνοια καί ὁ ἀγώνας νά μήν ἀφήσουμε τά πάθη καί τά λάθη νά μᾶς κυβερνοῦνε. Εἶναι νά πιστεύουμε πώς κανένας φόβος, καμία θλίψη δέν μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό τό ἦθος, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν συνέχεια στούς αἰῶνες τῆς ἐμπειρίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, τῶν ἀψευδῶν μαρτύρων τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι καί ἡ δική μας ζωή!

Ἄς ἔχουμε θάρρος, ἀδελφοί! Ἄς ἔχουμε πίστη! Καί ἄς ξεκινοῦμε ἀπό τήν ἀρχή τόν ἀγῶνα μας στήν Ἐκκλησία, κρατῶντας τήν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως, νά ἀναστηθοῦμε κι ἐμεῖς μέ τόν Χριστό, γνωρίζοντας ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ ἀλήθεια καί τό νόημα τῆς ζωῆς μας! Ἄς ἀναφωνήσουμε λοιπόν καί πάλι μέ ἐλπίδα, ἀνυψώνοντας τίς λαμπάδες καί τά ἀναστάσιμα κεριά ψηλά πρός τόν οὐρανό καί ὁ ἕνας πρός τόν ἄλλο: Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη, ἀδελφοί!»